

§ 5.

For de paa en Ministers Vegne i Medfør af hidtidig Praksis eller Forholdets Natur af en underordnet udfærdigede ministerielle Beslutninger er Ministeren kun ansvarlig, saafremt han har givet den underordnede særlig Bemyndigelse til at træffe en Beslutning af det Indhold, hvormed den er udfærdiget, eller saafremt han har undladt at skride ind, skønt han var vidende om, at den paagældende Beslutning vilde blive truffet. Det samme gælder, hvis han efter at være blevet bekendt med Udfærdigelsen har undladt at hindre Beslutningens Udførelse, saafremt dette endnu var muligt.

§ 6.

For Handlinger eller Undladelser, der begaas af underordnede ved Udførelsen af en Beslutning, for hvilken Ministeren efter det foregaaende bærer Ansvar, er han ansvarlig, saafremt Handlingen eller Undladelsen har været beordret af Ministeren selv eller har været et nødvendigt eller dog som naturligt forudsat Middel til Beslutningens Gennemførelse.

§ 7.

I Overensstemmelse med de foranstaaende Regler paadrager en Minister sig Ansvar:

- a. hvis der opkræves Statsskat eller afholdes Statsudgifter, der ikke har saadan Hjemmel, som Grundlovens § 48 kræver, og vedkommende Minister dermed har haft til Hensigt at unddrage Kongen eller Rigsdagen Afgørelsen med Hensyn til den paagældende Skatteopkrævning eller Udgiftsafholdelse eller har vidst eller burdet vide, at han ikke kunde faa det paagældende Skatte- eller Udgiftsbeløb godkendt af Kongen og Rigsdagen; en Minister paadrager sig dog ikke Ansvar for Afholdelsen af en Udgift, naar denne har været nødvendigt af Hensyn til Statsstyrelsens forsvarlige Førelse.
- b. hvis der er udstedt en foreløbig Lov, uden at Tilfældet er særdeles paatrængende, eller paa en Tid, da Rigsdagen er samlet, eller af et saadant Indhold, at det strider mod Grundloven. Det samme gælder, hvis Loven er af en saadan Beskaffenhed eller udstedt under saadanne Omstændigheder, at den eller de Ministre, der bærer Ansvar for dens Udstedelse, har vidst eller dog maattet vide, at den ikke kunde ventes stadfæstet af Rigsdagen, eller — hvis den foreløbige Lov efter sin Beskaffenhed ikke krævede Stadfæstelse — at dens Udstedelse ikke kunde ventes billiget af Rigsdagen. Ansvar paadrages dog efter Omstændighederne ikke, saafremt Loven ikke skønnes at have bevirket Krænkelse af Statens Interesser eller andre almene eller private Interesser.
- c. hvis der ved kongelig eller ministeriel Beslutning udfærdiges en Retsforskrift angaaende et Forhold, der i Henhold til Grundloven, en særlig Lovbestemmelse eller hidtil fulgte Lovgivningsregler klart henhører under Lovgivningsmagtens eller Domstolens Omraade.

§ 8.

Endvidere paadrager en Minister sig Ansvar efter denne Lov:

- a. saafremt der begaas Overtrædelse af nogen af Bestemmelserne om Rigsdagens Sammenkaldelse, Møder, Udsættelse, Opløsning og Valg i Grundlovens §§ 19, 21 og 22, af Lov om Regeringens Førelse i Tilfælde af Kongens Umyndighed, Sygdom eller Fraværelse af 11. Februar 1871 §§ 1, 2 og 4 eller af Loven om Valg til Rigsdagen.